

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης*

Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

7^ο Σεμινάριο

Εορταστικά Προλεγόμενα

Καλή Λευτεριά!

Η κύρια ευχή και απόφαση των Δημιουργών της Κοινωνίας.

Ευχές στους Έλληνες για φως αυτογνωσίας.

Κατάρες στο Καθεστώς Κατοχής της χώρας για θεόσταλη τύφλωση. Στο εσωτερικό Τρίγωνο του Διαβόλου. Στην μικρή οικονομική Ολιγαρχία που έχει δημοσία στιγματισθεί με το σημάδι του Κάιν στην Διεθνή Κοινότητα. Στους Πιθήκους του πολιτικού Κατεστημένου με τους δύο Κυρίους: την οικονομική Ολιγαρχία και τον Γερμανοπολικό Ευρωπαϊσμό. Στην δημοσιογραφία της αχαλίνωτης προπαγάνδας και λογοκρισίας των «εθνικών» ΜΜΕ.

Στους ξένους φίλους μας ευχή και κατάρα πάνω από όλα να αντιδιαστείλουν το Καθεστώς της Ελλάδας από την Ελληνική Κοινωνία. Και να μας βοηθήσουν να απαλλαγούμε από αυτό. Ευθέως και όχι μόνον εμμέσως. Διακόπτοντας την τροφοδοσία της Κόπρου του Αυγεία, του Καθεστώτος εσωτερικής Κατοχής. Όχι προσθέτοντας ακαθαρσίες εις αύξησιν του καθεστώτος. Και όχι απλώς επιτάσσοντας τα αδύνατα από αυτό για να το εκθέσουν και υποσκάψουν. Εκτιμούμε βέβαια και αυτό αν δεν συνοδεύεται από ενεργητική βοήθεια στο καθεστώς υπό το πρόσχημα αρωγής στη δοκιμαζόμενη Ελλάδα. Ευρωπαϊκή Υποκρισία δεν θα ανεχθούμε.

.....

.....

Δυο-τρία ξάστερα λόγια στους Γερμανούς.

Κατανοούμε οι Έλληνες του Ελληνισμού το Γερμανικό σας Σχίσμα. Και συμπάσχουμε νοερά εξ αντιθέτου. Η βάση των καλών και δημιουργικών σχέσεων μεταξύ μας είναι μια απλή αρχή: η αναγνώριση της γεωπολιτικής και πολιτισμικής μας ετερότητας. Που σημαίνει μακριά και μονιασμένοι. Όποτε έχουμε έλθει σε άμεση επαφή, έχει επισυμβεί ανάφλεξη και καταστροφική έκρηξη. Όπως γνωρίζει η κλασσική συνείδηση, τα όμοια έλκονται, τα ανόμοια απωθούνται, και τα ετερώτατα εξουδετερούνται. Το ξέρετε καλά εσείς και γι αυτό κρατάτε ανολοκλήρωτο το γερμανικό έρωτα προς το κλασσικό. Νομίζετε ότι εμείς δεν το ξέρουμε κρίνοντας από τους πιθήκους σας μεταξύ ημών;

Γερμανοί.

Στην διάρκεια του αποτρόπαιου Νεοελληνικού Κράτους έχουμε έλθει σε στενές εξ επαφής σχέσεις τέσσερες βασικά φορές – όλες ολέθριες. Πρώτον, στην Βαυαροκρατία. Δεύτερον, επί Κωνσταντινισμού. Τρίτον, στην Κατοχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Και τέταρτον, με το Προτεκτοράτο σήμερα.

Αυτή την φορά θα σας τα ξεπληρώσουμε μαζεμένα, αν δεν μαζευτείτε. Προσέχετε τις προειδοποιήσεις πριν τσακίσει την ανήμπορη τεχνητότητά σας το Ον.

Ιδού λοιπόν.

Το Καθεστώς εσωτερικής Κατοχής της Χώρας έχει τοποθετήσει τον Πρωθυπουργό του κατεστημένου Quisling με τον οποίο για τρίτη φορά σε σύντομο διάστημα συνευρίσκεται η Καγκελάριος σας. Τέτοια ασέλγεια! Το ότι ο Quisling προσφέρει τα πάντα (όσα έχει! Γιατί η Κοινωνία και η χώρα τον έχει εχθρό) και προσφέρεται δια πάντα κυνικάς (εβεβαιώθη και αυτό, φευ, υπό επαΐοντος), δεν σημαίνει ότι πρέπει η Κα Merkel να προσπίπτει επ' αυτού εις πάσαν περίστασιν! Ή είναι προς διατυμπανισμόν του Καθεστώτος Προτεκτοράτου;

Και για να μιλήσω απερίφραστα και απερίστροφα:

Είτε η Γερμανία θέλει να χρησιμοποιήσει τον Έλληνα Quisling για να κρατήσει την Ελλάδα, ακριβώς ως εστία ανωμαλίας, στην περιφερειακή και παγκόσμια στρατηγική απομόνωση και αποδυνάμωση στην οποία ευρίσκεται, δημιουργώντας κατά το δοκούν προβλήματα περί όνου σκιάς –

Είτε η Γερμανία θέλει να εκθέσει ανεπανόρθωτα το Καθεστώς Κατοχής της Ελλάδας στον Ελληνικό λαό, προκαλώντας ασφυκτικές πιέσεις επ' αυτού για δράσεις κατάφωρου και αυτοκαταστροφικού παραλογισμού με σκοπό την αποσταθεροποίησή του –

Είτε τέλος η Γερμανία παίζει ερμαφρόδιτα και στα δύο ταμπλώ περιμένοντας την έκβαση των γεγονότων.

Γερμανοί! Σύντομα θα εξιχνιάσουμε και αποφασίσουμε τι εκ των τριών συμβαίνει.

Εάν το πρώτο, θα μας έχετε στο μέλλον άσπονδους εχθρούς απέναντί σας, χειρότερους από την Κατοχή. Θα ανατινάξουμε όλα τα συμφέροντά σας, νόμιμα και παράνομα. **Δυνάμεθα! Μη κρίνετε από τους δοσίλογους με τους οποίους άσεμνα συγχρωτίζεσθε για τον νου και τις ικανότητες του Έλληνα δημιουργού.**

Εάν το δεύτερο, θα χαμογελάσουμε αλλά θα σας επιπλήξουμε γιατί στη περίπτωση μας δεν ασκήσατε Γερμανική αντιμετώπιση στο αισχρό Καθεστώς της τυραννίας μας!

Εάν το τρίτο, θα συνοφρωθούμε, και η πίστη μεταξύ μας θα διαρραγεί δια παντός. **Τώρα είναι η κρίσιμη ώρα που τα πάντα κρίνονται δια πυρός.**

Και εν κατακλείδι, κάτι πρακτικό και συγκεκριμένο. Μια πεντακάθαρη απειλή.

Όχι μόνο προς τους Γερμανούς, αλλά κυρίως προς αυτούς: οι άλλοι, όσοι λίγοι είχαν μείνει φεύγουν, και μαζί τους οι φρόνιμοι Έλληνες. Οι Γερμανοί φαίνεται σαν να προαλείφονται για γιουρούσι. Αλλοίμονο τους: μαύρο φίδι που τους έφαγε. Δεν θα βάλουν ποτέ μυαλό; Πάντοτε «επί ματαίω»;

«Επενδύσεις» στην Ελλάδα τώρα όποιος σκέφτεται να κάνει δεν θέλει να κερδίσει στην ελεύθερη οικονομία, αλλά αντιθέτως επιχειρεί να μπει στην εσωτερική μαφία που καταπιέζει την χώρα

και απομυζά την κοινωνία της. Θα αντιμετωπιστεί ανάλογα από την κοινωνία αμέσως τώρα και μετά από την ελεύθερη Ελλάδα. Και για να γίνω ωμότερος, ποιος θα έκανε τέτοιο απενοημένο διάβημα για δοσοληψίες παρόμοιες των οποίων διερευνώνται από την SEC και την FSA;

Πολλά, Γερμανοί, τα διαμειβόμενα μεταξύ υμών και ημών. Εν και μοναδικό προς την ανεκδιήγητη ιστορική φάρσα του Ευρωπαϊστικού καθεστώτος των Βρυξελλών. Αναλογιστείτε.

Όπως όλες οι φαντασιακές αξιώσεις στην ιστορία, ο νέος συστημικός Pretender εμφανίζει όλα τα δείγματα πρόωρης γήρανσης. Χαρακτηριστικό σημάδι, μια τερατώδης και άχρηστη γραφειοκρατία Leviathan που πλέον προσελκύει το πιο ανίκανο υλικό κάθε συμμετέχουσας χώρας σε ένα αρνητικό ανταγωνισμό αναριστείας.

I

Τα τρέχοντα ουσιωδώς θεωρούμενα

Ο Λόγος του Όντος αποκαλύπτει την ουσία των φαινομένων.

Η ανάλυσή μου της ΝεοΕλληνικής πραγματικότητας είχε διατυπωθεί σε ανύποπτο χρόνο, πριν την έκρηξη της σοβούσης κρίσης. Στο πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό πεδίο είχα εντοπίσει το εσωτερικό Τρίγωνο του Διαβόλου: μικρή οικονομική ολιγαρχία φεουδαρχικά δομημένη, διεφθαρμένη πολιτική ηγεσία προδοτών και ανίκανων, έλεγχος της πληροφορίας, της γνώσης και της ιδέας μέσω συστηματικής πολιτισμικής και δημοσιογραφικής προπαγάνδας.

Η επιβεβαίωση της ανάλυσης από σημαίνοντες κύκλους του εξωτερικού είναι ευπρόσδεκτη, όχι εξ αιτίας της επαληθευτικής της ισχύος, διότι τίποτε δεν είναι ισχυρότερο από τον Λόγο του Όντος στην ανεύρεση της αλήθειας του όντος. Είναι ευπρόσδεκτη η επιβεβαίωση από την άποψη της πολιτικής σημασίας της.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο εμφανίστηκε προ καιρού να σύρει τον χορό του στιγματισμού του Καθεστώτος Κατοχής στη χώρα με απόρρητη έκθεσή του περί της ολιγαρχίας των δυο οικογενειών στην αγορά καυσίμων της Ελλάδας. Την έκθεση διέρρευσε τότε η Wall Street Journal.

Το Reuters συνέχισε με μια σαφέστατη και ειδική (“Special Report: Greece’s triangle of power”) περιγραφή (με ονόματα και διευθύνσεις) της

οικονομικής ολιγαρχίας της χώρας και της νοσηρής και αιμομικτικής διαπλοκής τους με την πολιτική εξουσία και τα κυρίαρχα ΜΜΕ.

Ο τελευταίος μέχρι τώρα σημαίνων εξάγγελος της Διαφθοράς του Καθεστώτος και του εσωτερικού Τριγώνου του Διαβόλου ήταν το Γερμανικό περιοδικό **Stern**.

Τέλος μεταδόθηκε ότι η περίφημη και πανίσχυρη Securities and Exchange Commission (SEC) των ΗΠΑ και η αντίστοιχη Financial Services Authority (FSA) της Μ. Βρετανίας ασχολούνται και έχουν βάλει στο στόχαστρο συναλλαγές της οικονομικής ολιγαρχίας της χώρας, συμπεριλαμβανομένης και της δραστηριότητας του εγχώριου τραπεζικού συστήματος, εμπλεκομένων και υποθέσεων που αφορούν στην πολλαχώς λερωμένη από εναγκαλισμούς με τη ΝεοΕλληνική Καθεστωτική κόπρο Deutsche Bank. Η αντιμετώπιση και εξέλιξη της υποθέσεως Siemens σε Γερμανία και, ιδίως, Ελλάδα έπεισε τους αποκαλύπτοντας τις βρωμιές ότι η μαφία του Τριγώνου της Εξουσίας στην Ελλάδα συγκαλύπτει. Οπότε δεν αποκαλύπτουν, αλλά ερευνούν οι ίδιοι. Μέγιστης σημασίας γεγονός.

Η πολιτική σημασία αυτών των δημοσιεύσεων είναι εξαιρετικά μεγάλη και μπορεί να είναι αποφασιστική για μια ευτακτότερη αποτίναξη του ζυγού του Καθεστώτος Κατοχής εκ μέρους της Κοινωνίας και των Δημιουργών.

Η Διεθνής Κοινότητα στο σημαντικότερο μέρος της φαίνεται να έχει εγκαταλείψει το Καθεστώς στη μηδαμινότητα της αχρηστότητάς του. Βεβαίως γνώριζαν και πριν τη φύση και λειτουργία του ΝεοΕλληνικού Κατεστημένου. Οι ΗΠΑ, ως ηγεμονική Δύναμη της Δύσης μέχρι το 1990 και του Κόσμου από τότε και μετά, είχαν έλθει σε άμεση επαφή με αυτό από τον Εμφύλιο. Κατάλαβαν περί τίνος πρόκειται, και η εκτίμησή τους γι' αυτό συμπίπτει απόλυτα με τη δική μας.

Η επισυμβάσα ολέθρια αλλαγή του Στρατηγικού Δόγματος της Χώρας επί Παπάγου το 1953-4, δορυφόρησε τη χώρα στον ΓερμανοΓαλλικό Άξονα, δηλαδή κατ' ουσίαν προσέδεσε την Ελλάδα στο άρμα της Γερμανίας, δια του Ευρωπαϊστικού «οράματος» ονείρωξης. Η καθοδική πορεία της χώρας στον στρατηγικό, πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό τομέα χρονολογείται από τότε. Κατά τη Μεταπολίτευση αυτή η καθοδική πορεία πήρε τη μορφή κατακρήμνισης με αποκορύφωμα την κρίση των Ίμια το 1996 και την οικονομική καταστροφή των τελευταίων ετών. Η τυφλή στρατηγική της Ελλάδας συμπαρέσυρε και την Κύπρο στην καταβύθιση. Η Ελλάδα ακολουθεί παράλληλη πορεία προς τη Σερβία, και τα αποτελέσματα είναι και θα συνεχίσουν να είναι όλο και πιο ανάλογα.

Μέχρι το 1990 υπήρχε μια δυνητική περιφερειακή χρησιμότητα της χώρας για γεωστρατηγικούς και γεωπολιτιστικούς λόγους. Αυτό ήταν που κρατούσε το Καθεστώς εν ζωή όσον αφορά την εξωτερική αποδοχή του σε Συμμάχους και μη. Αλλά ο φονταμενταλιστικός Ευρωπαϊσμός του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας ακύρωσε εν τοις έργοις ακριβώς τη γεωστρατηγική και γεωπολιτιστική της σημασία. Δεν μπορείς να παίζεις ρόλο στο Μέγα ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο και τις εξακτινώσεις του αν «ευρίσκεσαι» στο Τρίγωνο του Διαβόλου περί τον άξονα του Ρήνου. Ούτε μπορείς να επικοινωνείς σε περιφερειακή «κοινή» γλώσσα με τους γείτονες και οικείους πολιτιστικά ή θρησκευτικά, διανοητικά και αξιολογικά, αν απεμπολείς τη δική σου ταυτότητα και πιθηκίζεις μια παράταιρη Ευρωπαϊκότητα. Ευρωπαϊσμός και Ελληνισμός είναι πολιτιστικά ασύμβατα μεγέθη. Ευρωπαϊκός χώρος και ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο είναι γεωπολιτικές ασυμβατότητες.

Κι έτσι η Ελλάδα του Καθεστώτος Κατοχής έπαψε να είναι και δυνητικά χρήσιμη όταν η τεράστια μεγαευκαιρία έκρουσε τη θύρα

της χώρας με την κατάρρευση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας και την πτώση του Σιδηρού Παραπετάσματος. Διαδοχικά μαθήματα μετά το 1990 δεν έβαλαν μυαλό στο εν μέρει άφρον και εν μέρει προδοτικό Κατεστημένο της Ελλάδας. Τελικά, στα ισχυρά Κέντρα Δυνάμεως εμπεδώθηκε η πεποίθηση ότι η Ελλάδα μπορεί να επαναποκτήσει τη γεωπολιτική σημασία και χρησιμότητά της αν μόνο ανατραπεί το Καθεστώς Κατοχής και αντικατασταθεί από ένα εθνικό σύστημα διακυβέρνησης. Το νόημα δηλαδή είναι ότι οι Δυνάμεις αντιμετωπίζουν πλέον το Καθεστώς εδώ σαν ένα Άγος από το οποίο θα θέλανε να απαλλαγούν. Λογίζεται πλέον σαν το Καθεστώς Σαντάμ, Μουμπάρακ, Ασσάντ κλπ. Το Πιθηκικό Καθεστώς της ολιγαρχίας δεν μπορεί πλέον να πουλά εξυπηρέτηση στα Κέντρα Δυνάμεως, ούτε καν προσφερόμενο προς αυτούς «στα τέσσερα»! Δεν είναι πια επωφελές καθ' οιονδήποτε τρόπο. Διότι δεν υπάρχει έλλειψη καταγωγίων ώστε κανείς να καταδέχεται να βινήσει τρισάθλιο πορνικό υποκείμενο απλώς και μόνο επειδή αυτό λαμβάνει κυνική θέση άμα τη εμφανίσει του Κυρίου του ή και τον ενοχλεί τοποθετούμενο και συντριβόμενο.

Αυτό είναι γεγονός κεφαλαιώδους σημασίας για τον αγώνα μας να απαλλαγούμε από το τυραννικό Καθεστώς Κατοχής. Διευκολύνει αποφασιστικά την προσπάθειά μας και μπορεί να επιτρέψει να κάνουμε τη μεταβολή με ελάχιστο κόστος για την πατρίδα μας – αλλά και βαρύτερη τιμωρία του Καθεστώτος Κατοχής που είναι υπεύθυνο για την κατάντια μας.

II

ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

«...αλλά η Ισχύς έχει μόνο την επόμενη μετά την τελευταία λέξη στις ανθρώπινες υποθέσεις – όχι την τελευταία λέξη. Η Ισχύς ασκείται από ανθρώπους, ελέγχεται από ανθρώπους, διαιρείται από ανθρώπους, περιορίζεται από ανθρώπους, καθώς αυτοί καθοδηγούνται και εμπνέονται από τη διανοητική και πνευματική τους κατανόηση. Μπορεί να υπάρξει ένα χάσμα ετών, δεκαετιών, μεταξύ της εκδήλωσης της αδυναμίας μιας ψευδούς κοσμοθεωρίας και της φθοράς και ήττας των δομών ισχύος που εγέρθηκαν πάνω στα θεμέλια αυτής της κοσμοθεωρίας. Αλλά η ήττα τους είναι, με την πάροδο του χρόνου, το αναγκαίο αποτέλεσμα της επανανάδυσης της αλήθειας στη συνείδηση εκείνων που ασχολούνται με τα θέματα του νου, με τα θέματα του πνεύματος, εκείνων οι οποίοι – αν και μπορεί να έχουν μικρό έλεγχο επί της υλικής ισχύος στη δεδομένη στιγμή – καθορίζουν τα θεμέλια του μέλλοντος».

Frank S. Meyer, *“Freedom, Tradition, Conservatism”* (1964),
στο Ed. J. Feulner Jr. (ed.), *The March of Freedom: Modern Classics in
Conservative Thought*, 1998, p. 146

Στα Σεμινάρια μας δημιουργούμε ακριβώς τα θεμέλια του μέλλοντος. Τα δημιουργούμε με τον Κανόνα και τον Ζυγό του Ελληνισμού, με τον Λόγο του Όντος που επανοικειωνόμαστε επανακάμπτοντες στις συστατικές αρχές του Κλασσικού.

* * *

Η Άπειρη Απλοϊκότητα του Σοβαρεύοντος Βαρβαρικού Ευρωπαϊκού Υποκειμένου...

«Εάν η λέξη "θάνατος" μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει την εξαφάνιση ενός θεσμού, ο "θάνατος" του Ελληνισμού θα είναι μια περίπτωση αυτοκτονίας, όχι δολοφονίας. "Ο θρίαμβος της Θρησκείας και του Βαρβαρισμού", που ήταν το θέμα του Gibbon στην ιστορία του της παρακμής και πτώσης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, δεν συνιστούσε τη σφαγή ενός ζωντανού θύματος: ήταν περίπατος πάνω σε ένα πτώμα. Πριν ο Χριστιανισμός καταστεί η επίσημη θρησκεία του Ελληνικού Οικουμενικού Κράτους και πριν οι Βάρβαροι εγκαθιδρύνουν τα διάδοχα-Κράτη επί προτέρου Ελληνικού εδάφους, ο Ελληνισμός ήταν ήδη νεκρός. Και είχε πεθάνει από την αποτυχία των ίδιων των Ελλήνων να ανταποκριθούν σε μια πρόκληση την οποία αντιμετώπισαν από τόσο παλιά στην ιστορία τους όσο ο 5^{ος} π.Χ. αιώνας. Αφ' ότου η οικονομική τους επανάσταση του 6^{ου} π.Χ. αιώνα είχε κάνει τις τοπικές κοινότητες του Ελληνικού Κόσμου οικονομικά αλληλεξαρτώμενες, οι Έλληνες απέτυχαν να πραγματοποιήσουν την πολιτική ενότητα, την οποία οι καινούργιες οικονομικές περιστάσεις απαιτούσαν».

Arnold Toynbee, *Hellenism: The History of a Civilization*, 1959, chapter 16: "Hellenism's Collapse", p. 225

«Η μόνη καταδική τους θρησκεία στην οποία οι Έλληνες είχαν οποτεδήποτε προσφέρει ολόψυχη αφιέρωση ήταν η λατρεία της συλλογικής ανθρώπινης ισχύος στη μορφή ειδωλοποιημένων Πόλεων-Κρατών».

ibid. p. 228

...και οι Παρανοϊκές Φοβίες του έναντι του Ελληνικού Όντος – ή, άλλως, η Ευρωπαϊκή κουτοπόνηρη Υποκρισία.

«Ένας "Ελληνιστικός" πολιτισμός [ο Toynbee έχει περιγράψει τον Ευρωπαϊκό και Ισλαμικό πολιτισμό ως "Ελληνιστικούς", όσο και "Ιουδαϊκούς" κατά την τετριμμένη και αφελή πανταχού παρούσα διχοτομία] μπορεί να συνεπαρθεί από μια έκρηξη του εκρηκτικού Ελληνικού πνεύματος που κείται θαμμένο, αλλά όχι σβησμένο, κάτω από τη Χριστιανική ή την Ισλαμική του επιφάνεια. Και, σ' αυτήν την παρούσα στιγμή, η Δυτική Χριστιανοσύνη ακόμη αισθάνεται τα αποτελέσματα μιας τέτοιας ασυνήθιστα βίαιης έκρηξης – δημωδώς γνωστής ως *Η αναγέννηση* – που άρχισε στην Ιταλία κάπου 600 χρόνια πριν και εξαπλώθηκε από εκεί πρώτα στο υπόλοιπο της Δυτικής Χριστιανοσύνης, και μετά σε άλλα μέρη του κόσμου σαν αποτέλεσμα της πρόσφατης παγκόσμιας διαδικασίας «Δυτικοποίησης». Στο πεδίο των τεχνών και επιστημών, η επιρροή της επανακαλυφθείσας Ελληνικής κουλτούρας χωνεύτηκε και υπερβάθηκε από τα Δυτικά μυαλά πριν το τέλος του 17^{ου}

αιώνα. Στον τομέα της πολιτικής, μια αναζωογόνηση της Ελληνικής λατρείας ειδωλοποιημένων τοπικών Κρατών είναι σήμερα η κυρίαρχη θρησκεία της Δύσης και ενός ταχύτατα Δυτικοποιούμενου Κόσμου. Είναι μόλις ρηχά μεταμφιεσμένη κάτω από ένα βερνίκι Χριστιανισμού, Ισλάμ, και άλλων ανώτερων θρησκειών. Η τραγική ιστορία του Ελληνικού κόσμου δείχνει ότι αυτή η Ελληνική μορφή Ειδωλολατρίας είναι ένα φάντασμα του Ελληνισμού που θάλπουμε με δικό μας κίνδυνο. Ο σύγχρονος κόσμος πρέπει να εξορκίσει αποφασιστικά αυτόν τον Δαίμονα, εάν πρόκειται να σώσει τον εαυτό του από τη συνάντηση με τη μοίρα του Ελληνικού προγόνου του».

ibid. p. 234 – η τελική παράγραφος του βιβλίου.

* * *

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο εξυποκειμενισμός της αλήθειας από το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο έχει λάβει τερατώδεις διαστάσεις. Είναι κατευθείαν ανάλογος της επιδεινούμενης Ευρωπαϊκής παρακμής. Διότι είναι πάγκυρο γεγονός ότι στην παρακμή οιαδήποτε θεσμού και φαινομένου εμφανίζονται εκθετικά ενισχυμένοι και στρεβλωτικά μονομερείς οι θεμελιώδεις και συστατικοί χαρακτήρες του. Στην περίπτωση της Ευρώπης, η τεχνητότητα της οικοδόμησης επί του μη όντος αποκτά εφιαλτικά σχήματα. Τέτοια είναι ο φιλοσοφικός και οικονομικός υπαρξισμός, τέτοια ο κρατικός γιγαντισμός, τέτοια ο ιδεολογικός προσηλυτισμός και η πολιτιστική τρομοκρατία του φονταμενταλιστικού Ευρωπαϊσμού. Ανάλογη και η ασχήμια του ιστορικού αναθεωρητισμού εις δουλική υπηρεσία του Ευρωπαϊστικού οράματος. Η Ευρωπαϊκή εγγενής αθλιότητα αποκορυφώνεται με την εσχατογηρία της Νεωτερικότητας.

Ο βαρύγδουπος Τοynbee απλοϊκεύει εις καρικατούρα την «Πτώση του Ελληνισμού» ώστε να χρησιμεύσει ως μάθημα για την επιτυχία του Ευρωπαϊσμού. Το ότι επιπροσθέτως συγχέει την απέλπιδα προσπάθεια Ευρωπαϊκής «ολοκλήρωσης» με την Αμερικανική ηγεμονία («η Δύση») και την Παγκοσμιοποίηση («ο Δυτικοποιούμενος Κόσμος») είναι μια ακόμη κραυγαλέα απόδειξη της χρεωκοπίας των Ευρωπαϊκών σχημάτων σκέψης. Εσμός ελαφροτέρων και ρηχοτέρων ιστορικών, υπερβαίνοντας επί τα χείρω την διαρθρωτική σιγουριά του Τοynbee, επιδόθηκαν στην προσφιλή τους άσκηση τεχνητού βιασμού της φυσικής μορφής των φαινομένων, πραγματικού εξυποκειμενισμού δια της περιβόητης Ευρωπαϊκής ψευδομορφωματικής «αντικειμενικότητας».

Ένα πασιδηλο δείγμα της επιστήμης στη δουλειά και δουλεία της πολιτικής είναι η αναθεώρηση της ιστορίας της κατάρρευσης του Αρχαίου Κόσμου και της συγκρότησης των Μέσων Χρόνων κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα και τις αρχές του 21^{ου}. Η Κάθοδος των Βαρβάρων στη ζώνη του Πολιτισμού, η Πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κατά τον 5^ο μ.Χ. αιώνα και η εξάρθρωση του πολιτισμού της Ύστερης Αρχαιότητας (Ελληνικού, «Ελληνικού» και Χριστιανικού) στην Ευρώπη εκείνης της περιόδου, χαρακτηρίζονται υπό της κατευθυνόμενης Ευρωπαϊκής ιστοριογραφίας ως βαθμιαία Μεταμόρφωση του Ρωμαϊκού κόσμου δια της ενσωμάτωσης και συνεπακόλουθης ανάδρασης των Γερμανικών φύλων στον οργανισμό του. **Μια από τις δυο μείζονες τομές της ανθρώπινης ιστορίας στον κεντρικό κορμό της παρουσιάζεται ως συνεχής μετάλλαξη δι' αλληλοπροσαρμογής Ρωμαίων και Βαρβάρων.**

Η πολιτική καθοδήγηση στην κατεύθυνση αυτή παρέχεται από το Ευρωπαϊκό Επιστημονικό Ίδρυμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέσω του Προγράμματός του με τον αποκαλυπτικό τίτλο: «Ο Μετασχηματισμός του Ρωμαϊκού όσμου». Τίτλο «που υποδηλώνει μια ομαλή και ειρηνική μετάβαση από τη Ρωμαϊκή Εποχή στον Μεσαίωνα και εξής»

[Bryan Ward-Perkins, *The Fall of Rome and the End of Civilization*, 2005, ελληνική μετάφραση, 2006, p. 238. Το έργο αυτό αναιρεί τις προϋποθέσεις και τα συμπεράσματα της Αναθεωρητικής Σχολής της «Νέας Ύστερης Αρχαιότητας»].

Ακόμη πιο πολιτικά και συμβολικά, το 1996 εορτάστηκε με τη δέουσα επισημότητα και με την κατάλληλη έκθεση η 1500^η επέτειος της βάπτισης του Φράγκου βασιλιά Clovis από τον Γαλάτη Επίσκοπο της Reims (που υποτίθεται έγινε το 496 μ.Χ.). Ο επιτιτισμός των εορτών και της έκθεσης είναι επίσης αποκαλυπτικός: “Die Franken, Wegbereiter Europas. Les Francs, Prècurseurs de l’ Europe. 5 bis 8 Jahrhundert” (στο Mainz). Οι Φράγκοι, πρόδρομοι της Ευρώπης! Ο ΓερμανοΓαλλικός Άξονας υπό πλήρεις στροφές! Και οι μη-Φράγκοι, οι άτυχοι υπόλοιποι «Ευρωπαίοι»!;

Οι δυο γραμμές θεώρησης της διάλυσης του Αρχαίου Κόσμου κονταροχτυπήθηκαν ήδη πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στη δεκαετία του 1930 η Αγγλίδα Μεσαιωνολόγος Eileen Power συνέταξε μια μελέτη επί του θέματος. Γράφει:

«Τα πολεμικά έπη της [Γερμανικής] φυλής που έχουν σχεδόν εξαφανιστεί ή έχουν επιζήσει μόνο σαν θρύλοι που δημιουργήθηκαν μεταγενέστερα, και οι λίγοι πρωτόγονοι νόμοι που χρειάζονταν για να ρυθμίζουν τις διαπροσωπικές σχέσεις, δεν αποτελούσαν πολιτισμό με τη ρωμαϊκή έννοια... **Η Ρώμη και οι Βάρβαροι ήταν... όχι μόνο αντίπαλοι, αλλά εκπροσωπούσαν δυο διαφορετικές στάσεις ζωής: τον πολιτισμό και τη βαρβαρότητα**»

[E. Power, *Medieval People*, 1963¹⁰, pp. 1-17].

Από το άλλο μέρος, ο Άγγλος καθολικός συγγραφέας Christopher Dawson έγραφε το 1932 σε ένα βιβλίο με τον εκδηλωτικό τίτλο *The Making of Europe: An Introduction to the History of European Unity*:

«Για την εκκοσμικευμένη ιστοριογραφία ο πρώιμος Μεσαίωνας θα πρέπει χωρίς άλλο να θεωρείται ως εποχή των Σκοτεινών Αιώνων, αιώνων βαρβαρότητας, χωρίς εκκοσμικευμένη κουλτούρα ή λογοτεχνία, αναλωμένων σε ακατάληπτες διαμάχες επί ακατανόητων δογμάτων... Ένας Καθολικός όμως, δεν βλέπει αιώνες σκότους αλλά λυκαυγούς, γιατί τότε προσηλυτίστηκε η Δύση, τότε θεμελιώθηκε ο χριστιανικός πολιτισμός και δημιουργήθηκε η χριστιανική τέχνη και η καθολική λειτουργία. Πάνω από όλα, ήταν η εποχή των Μοναχών».

op. cit. pp. XVII-XVIII

Μεταξύ Αρχαίου Κόσμου και μεταΡωμαϊκής Ευρώπης υπάρχει χάσμα αντίφασης. Είναι η αντίφαση μεταξύ Πολιτισμού και Βαρβαρότητας, μεταξύ Φυσικότητας (συμπεριλαμβανομένης της υπερφυσικότητας) από το ένα μέρος και Τεχνητότητας από το άλλο, μεταξύ Όντος εν Κόσμω και Υποκειμένου εν Μη-όντι.

Δεν είναι ο Χριστιανισμός εν γένει η ανούσια ουσία της ιστορικής «Ευρώπης». Η θρησκευτικότητα είναι βαθύτατο μέρος του Πολιτισμού και πρώτιστη συμβολική φανέρωση της τάξης του όντος. Η Ευρωπαϊκή βαρβαρότητα είναι ενδογενώς άθρησκη και άθεη. Είναι έτσι αφ' ότου εγκατέλειψε τον αρχέγονο πρωτογονισμό της αναλαμβάνουσα ψευδομόρφωμα πολιτισμού. Ακόμη και η προκαθοδική θρησκευτικότητά της είναι *sui generis*. Απηχεί τον τρόπο ζωής του ανθρώπου στο ακατάλληλο για συνολική ανθρώπινη καλλιέργεια περιβάλλον του Βορρά. **Οι Τεύτονες μετά την Κάθοδό τους χρησιμοποίησαν τον Χριστιανισμό για να οικοδομήσουν ψευδοπολιτισμένη ταυτότητα. Η σχέση του Ευρωπαϊκού Χριστιανισμού προς τον Χριστιανισμό της**

Ανατολής είναι οία η σχέση της Ευρωπαϊκής Σκέψης προς τον Ελληνικό και ΣυμβολοΜυθικό Λόγο: σχέση αντίφασης. Δεν υπάρχει ουσιώδες κοινό μεταξύ Δυτικού και Ανατολικού Χριστιανισμού.

Η αγωνία και ο αγώνας της Ευρώπης για ενότητα είναι καταδικασμένος από τη Μοίρα που διαχωρίζει το Βαρβαρικό από τον Πολιτισμό. Επί του μη-όντος δεν μπορεί να θεμελιωθεί ενιαίο οικοδόμημα. Καμία βούληση Υποκειμένου δεν μπορεί να υποκαταστήσει τις αυτόματες στοχαστικές προσαρμογές ενός φυσικού συστήματος που εξασφαλίζουν την ευστάθειά του. Το ον είναι ενυπόρκτως και αυτοφυώς ευσταθές αφού αυτό καθ' εαυτό έχει τάξη και είναι τάξη. Το μη-ον, διακεχυμένο εν απειρία, είναι αναγκαία ασταθές, είναι η αστάθεια η ίδια της αταξίας. Είναι ένας απύθμενος κατακερματισμός. Και πως η διάλυση μπορεί να σταθεί με ενότητα ως ύπαρξη;

Έκφραση της εγγενούς αστάθειας του Υποκειμένου-εις-αναζήτηση-τάξης είναι οι πολλαπλές και παντοειδείς σχάσεις που πάσχει ο Ευρωπαϊκός χώρος. Σχίσμα μεταξύ Λατινογενούς Νότου και καθαρού Τευτονικού Βορρά – κατά μήκος των Ορίων (Limes) της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Συμπίπτον γεωγραφικά σχίσμα μεταξύ Καθολικισμού και Προτεσταντισμού. Σχίσμα μεταξύ του ΓαλλοΓερμανικού Άξονα του Ρήνου (με τους Δορυφόρους τους) και Λοιπών. Το Τρίγωνο του Υποκειμενικού Διαβόλου: Βρυξέλες – Φραγκφούρτη – Στρασβούργο, και η εστία του Aachen από το ένα μέρος, οι διάφορες περιφέρειες της γεωγραφικής Ευρώπης, από την άλλη. Η Μεσογειακή Ευρώπη απέναντι στην Κεντρική, την Ατλαντική, τη Βαλτική και Σκανδιναβική Ευρώπη, κι αυτές η μια απέναντι στις άλλες.

Και πάνω από όλα και δι' όλων: το Σχίσμα στην Ψυχή του Υποκειμένου μεταξύ της Τευτονικής Ρίζας και του Έρωτα του Ελληνικού Κλασσικού, μεταξύ της ενίδρυσης του στο μη-ον και της

έλξης προς το Ον. Το Σχίσμα που κάνει τον έρωτα ανικανοποίητο και την έλξη ατελέσφορο.

Καμία πραγματική ενότητα δεν είναι δυνατή σε αυτό το διαμελισμένο σύνολο, σε αυτόν τον χώρο που χαρακώνεται από αγεφύρωτα χάσματα. Το Χάσμα είναι ο τρόπος ύπαρξης του Υποκειμένου αγωνιζομένου να θεμελιώσει εαυτό στο μη-ον.

III

ΤΑ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ

Ή

Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Την Πέμπτη 10 Ιανουαρίου του νέου έτους της υπόστασης της απελευθέρωσής μας, στις 8.30 το βράδυ, θα αρχίσουμε το Β' Μέρος του ΚΣΤ' Κύκλου των Σεμιναρίων μας, με το 7ο Σεμινάριο της τρέχουσας περιόδου.

Στο Α' Μέρος του Κύκλου επικεντρωθήκαμε στην Κλασσική Μεταφυσική ως επιστήμη του όντος ως όντος. Στο παρόν Β' Μέρος θα διαλευκάνουμε περισσότερο την φύση της κλασσικής μεταφυσικής με την αντιπαράθεσή της προς την Ευρωπαϊκή θεμελιακή φιλοσοφία του 20^{ου} αιώνα. Στο βασικό πρόβλημα της διάκρισης όντος και φαινομένου, στο

οποίο έχουμε ήδη δώσει την τελική απάντηση (που πρέπει να διαρθρώσουμε βαθύτερα και λεπτομερέστερα), ο κλασσικός Λόγος αποκαλύπτει την οντολογία του φαινομένου, ενώ η Ευρωπαϊκή σκέψη, θύμα του εγκλωβισμού της στο εκτός όντος Υποκείμενο, πασχίζει να προσεγγίσει εκ των έξω την πραγματικότητα με μία αντίστροφη φαινομενολογία του όντος. Η Ελληνική οντολογία του φαινομένου προϋποθέτει την απόλυτη οντολογία του όντος, δηλαδή την κλασσική μεταφυσική. Ενώ η Ευρωπαϊκή φαινομενολογία του όντος, εκκινεί από την οντολογία του Υποκειμένου ως Υποκειμένου, δηλαδή από την οριακή οντολογία του Μη-Όντος. Αυτή η αντιστοιχία στις διασυνδέσεις απηχείται στον υπότιτλο του Β' Μέρους:

**Οντολογία του Φαινομένου,
Φαινομενολογία του Όντος
και Οντολογία του Όντος και Μη-Όντος.**

Για την κλασσική Οντολογία του Φαινομένου θα εστιασθώ πάλι στις δύο θεμελιώδεις απόψεις του ζητήματος από την μεριά αντίστοιχα του Πλατωνικού Πυθαγορισμού και της Αριστοτελικής Τελεολογίας. Σε μια Τρίτη συνάντησή μας αφιερωμένη στην ίδια προβληματική θα εξετάσουμε το καίριο και προνομιούχο σημείο όπου η κοσμική ύπαρξη συναντάται με την ανθρώπινη, στο σημείο τομής του χρόνου και της αιωνιότητας.

Ο τίτλος του Σεμιναρίου μας αυτήν την Πέμπτη θα είναι λοιπόν:

*Οντολογία του Φαινομένου, 1:
Πλάτων και Πλατωνικός Πυθαγορισμός –
Δομή του Χωρο-Χρόνου και Γίγνεσθαι εις Ουσίαν.
Κοσμικά Μαθηματικά.*

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.